

කෝටිපති මැරයෙකුගේ ආදරය....

"අර කෙල්ල කියලා හොදටම ශුවර්ද බං නැත්තන් අපෙ බොසාට වැරදිලවන්ද? බලපන්කො ඒකි ඉන්න විදිහ. කෝටිපතියෙක්ගෙ දුවෙක් කියලා කියනවා තියා හිතන්නවත් බෑනේ"

"ඒක තමා සුද්දයිගේ මාත් බැලුවේ. මේ මොකියක්ද මේ.. හරියට පොඩි එකෙක් වගේනේ හැසිරෙන්නේ. ඒත් බොසා දුන්න ලොටෝ එකේ හැටියටනම් මේකි තමා කෙල්ල. ඒ නිසා අපි මේකිව අරන් යමු ඉතුරු ටික බොසා බලාගනීනේ"

"ගාමිණි මිනිස්සු නැති කෙල්ලගෙ වාහනේට කලින් තැනක ගිහින් නවත්තපන්. හැබැයි ස්ටාර්ට් එකේ තියාගනින් ඒකි මෙතනින් යද්දි ඇදලා දාගෙන ඉක්මනට යන්න පුලුවන් විදිහට"

පොඩ්ඩෙ විසින් සුද්දා විමසූ පැනයට පිළිතුරු ලබා දී පසුව ගාමිණි හට අණක් ලබා දෙන්නට විය. ඉන් පසු නැවතත් තමන් පැහැරගෙන යාමට පැමිණි තරුණිය දෙස බලන්නට විය.

කිසිවක් නොදන්නා මේ තරුණිය නිදහසේ පාරේ දුව පනිමින් කුඩා දරුවන් සමග සෙල්ලම් කරමින් පාරේ ජීවත් වන බලු පැටවුන්, පුස් පැටවුන් හට ආදරය පාමින් ඔවුන් වෙනුවෙන් මිලදී ගනු ලැබූ කෑම ජාති ඔවුන් හට ලබා දී හරි ආසාවෙන් ඔවුන් කන දෙස බලා සිටින්නට විය. ඇය බෝනික්කියක් සේ හුරුබුහුටිය.

ඇය නමින් නෙතුගි නෙහංසා වික්‍රමනායකයි. කෝටිපති වියාමපාරික සාලිය වික්‍රමනායකගේ හා දහම්සා සිරිවර්ධනගේ හුරතල් දියණියයි. පවුලේ එකම දරුවා වූ හෙයින් දෙමාපියන් ඇයට උපරිම නිදහස ලබා දී තිබුණි.

එනමුත් කිසි දිනක නෙතුගි එම නිදහසෙන් අයුතු ජීවයෝජන නොගත්තා ය. වයස විසි දෙකක් වන නෙතුගි පිරිමි ළමුන් ගැන නොසිත ඇගේ නිදහස උපරිමයෙන් භුක්ති විඳින්නේ අන් අයටද උදව් කරමිනි.

"පොඩ්ඩෙ අන්න කෙල්ල එනවා. ලේන්සුවට අර බෙහෙත් ටිකක් දාලා දීපන් ඉක්මනට"

"ආ... මෙන්න සුද්දයියේ.."

හවස 4ට පමණ නෙතුගි තම වාහනය දෙසට එන අතරමග නෙතුගිට පෙර ක්‍රිස්තියානි මක පූර්ව කෙල්ලව සිහි නැති කොට ඔවුන් පැමිණි වාහනයේ දමා වනාන්තරයකින් වට වූ නිවසකට රැගෙන පැමිණියහ.

පැය දෙකකට පමණ පසු සිහිය පැමිණෙන නෙතුගි හට වූත් හිටි තැන් අමතක වී සිතට බියක් ඇති වන්නෙ හතර වටම කළුවර , වනාන්තරයකින් වටවූ නිවසක් , මෙන්ම විවිධ සතුන්ගේ හඬවල් ඇසීමෙනි.

"අනේ මං මේ කොහෙද ඉන්නේ.. මට මොකුත් මතක නැතේ.
මට හිතෙන්නේ මේක කවුරුත් ජීවත් වෙන්නේ නැති පාලු
ගෙදරක් වගේ"

"මැඩම්ට සිහිය ආවද ? මෙතන මැඩම්ගෙ රැ කෑම එකයි වතුර
බෝතලෙයි තියෙනවා මේක කන්න දැන්"

කල්පනා ලොවක සිටි නෙතුගි හට ඇස් නිලංකාර වූයේ කිසිවෙකු
විසින් තමා රඳවා සිටි කාමරයේ විදුලි බල්බය දල්වන විටයි.
නෙතුගි හට එයට හුරු වීමට විනාඩි කිහිපයක් ගත විය. නෙතුගි
හට සිතුවේ මේ තමාගේ අවසානය බවයි.

"තමුසෙලා කවිද.. ? මොකටද මාව පැහැර ගත්තේ.. ? සල්ලි
ගන්නද..?"

"මැඩම් ඒවා වෙලාවට දැනගන්න ලැබෙයි. මැඩම්ට ඕනි දෙයක්
තියෙනවනම් කියන්න අපි ගෙනත් දෙන්නම්. හැබැයි මේ
ගෙදරින් එළියට යාම තහනම්. ගියත් අතරමං වෙන්න තමා
වෙන්නේ. ඒ නිසා දැනට මේ කෑම එක කන්න"

"මට තමුසෙලාගෙ කෑම එපා මෙන්න මේ මගුල අරන් යනවා"

"එහෙම කියන්න එපා මැඩම් අපිට බොස්ගෙන් බැනුම් අහන්න
වෙයි. බොස් අපිට කිව්වා මැඩම්ට ඕනි හැමදේම ගෙනත් දෙන්න
කියලා. ඒ නිසා කන්න මැඩම් මුරුණ්ඩු නොවි"

"මම දැන් එක පාරක් කිව්වනෙ බුරුවෝ මට තමුසෙලාගෙ කෑම මට එපා කියලා. මෙන්න මේක අරන් ගිහින් තමුසෙලාගෙ මහ ලොකු බොස්ටම ගිහින් දෙනවා."

නෙතූගි හට ඇති වී තිබූ බිය තුනී කර ගනිමින් ඉක්මණින් මුහුණට කේන්තියක් ආරූඪ කර ගනිමින් කාමරයට පැමිණි පුද්ගලයා හටද බැන වැදී ඔහු ගෙනා කෑම පාර්සලය විසි කර දමන්නට විය. කිසිවක් නොපවසා කාමරයෙන් පිටව පහලට ගිය ඔහු හට හමු වූයේ පොඬ්ඬය.

"සුද්දයිගේ මොකද වුනේ කේන්තියෙන් වගේ ඉන්නෙ ඇයි ? කෙල්ලට සිහිය ඇවිත්ද අයිගේ?"

"ඔව් ඔව් ඔය ඇවිත් තියෙන්නෙ. ඒකිට සිහිය නැතුව ඉද්දි හරියට හා පැටියෙක් වගේ ඒකට සිහිය ආපුවම මල යක්ෂනියක්නේ"

"මොකක්ද සුද්දයිගේ වුනේ..?"

"ඒකිට කෑම එපා කියලා කෑම එක පොලේ ගැහුවා. අම්මපා මට එන කේන්තියක්... බොසා මොකට මේකිව හුරතල් කරනවද මන්දා මේකිට ඕනි හැමදේම ගෙනත් දෙන්න කියලා. ඇත්තමයි බං බොසා මේකිට සිරිමක්වත් වෙන්න බෑ කිව්ව නිසා ඉවසන් ඉන්නෙ නැත්තන් මෙලහකට මන් මේකිගෙ දත් ඇන්ද බඩට යවලා"

"හරි හරි සුද්දියියේ කේන්ති ගන්න එපා.. අපි බොසාට කියමු කෙල්ලට සිහිය ආවා කියලා. බොසා කිව්වනෙ සිහිය ආපු ගමන් කියන්න කියලා. ඉතුරු ටික බොසා බලා ගනී. අපිට කරන්න කියන ටික විතරක් අපි කරමු"

"හෙලෝ බොස්.."

"ආ... පොඩ්ඩෙ කියන්න කෙල්ලට සිහිය ආවද?"

"සිහිය විතරක් ආවනම් කමක් නෑ බොස්. මැඩම් මේ ගේ දෙවනත් වෙන්න කෑ ගහනවනෙ. අහල පහල ගෙවල් නැති නිසා හොඳයි නැත්තත් ඒ මිනිස්සු හිතයි අපි මිනී මරනවා කියලා"

"හරි හරි මම තව පැයකින් ඔහෙට එනවා. ඒකි මුරුණ්ඩුයි මොනා කරයිද දන්නෙ නෑ. ඒ නිසා මන් එනකන් හොඳට කෙල්ලව බලාගනින්. ඒ වගේම ඒකිට කිසිම කරදරයක් වෙන්න බෑ. මන් ඕකිව දන්න නිසාමයි ඔතන තෝර ගත්තෙ. මං එද්දි ඒකි කැමතිම වර්ගයෙ බල්ලෙක්වත් අරන් එන්නම් එතකොට උඹලට කනක් ඇහිලා ඉන්න පුලුවන්"

"හරි බොස් එහෙනම් බොස් එන්න.. අපි කෙල්ල ගැන බලන්නම්"

"මොනාද බං බොසා කියන්නෙ...?"

"තව පැයකින් එන්නම් කිව්වා සුද්දයිගේ... කෙල්ල ආසම වර්ගයෙ බල්ලෙකුත් අරන් එන්නම් කිව්වෙ එතකොට අපිට බනින්නත් කෙල්ලට අමතක වෙලා දවසම වුනත් ඒ බල්ලා එක්ක ඉදිලු"

"අනේ මන්දා බං මටනම් මේ රනුත් බොසාව තේරුම් ගන්නම බෑ. කෙල්ලට කැමතිනම් කෙල්ලගෙ ගෙදරට ගිහින් කෙල්ලව ඉල්ලුවනම් ඉවරනෙ මෙහෙම කරන්නෙ නැතුව. බොසා කියලත් හිගන්නෙක් යැයි කෙල්ලට වගේම සල්ලි තියෙනවානේ..."

"ඒක තමා. ඒත් අපි ඔය පවුල් පසුබිම්වල මොන වගේ දේවල් වෙනවද කියලා අපි දන්නෙ නෑනේ. අනික අපිට එව්වා වැඩකුත් නෑනේ. අපි කරන වැඩට සල්ලි ගෙවනවා එව්වරනෙ අපිටත් ඕනි."

"අන්න... අරකි ආපහු කෑ ගහනවා. ගිහින් බලහන් පොඩ්ඩෙ මොකද කියලා. මටනම් බෑ ඒකී ඉස්සරහට යන්න. එතෙත්ට ගියොත් මට ඕකිට ගහන්නමයි හිතෙන්නෙ"

"මොකද මැඩම් කෑ ගහන්නෙ.. මොනා හරි ඕනිද?"

සුද්දාගේ පැවසීමෙන් පසු පොඩ්ඩෙ දුව ගියේ නෙතුගි සිටි කාමරයටයි. ඔහු දැක නෙතුගිගේ කෝපය තවත් වැඩි විය. ඒ ඇයට මෙසේ හිර වී සිටීම අපහසු වූ බැවිනි.

"තමුසෙ මොකාද.. ? ඉස්සෙල්ලා ආවේ තමුසෙ නෙමේනේ. තව කවිද මෙහෙ ඉන්නේ..?"

"මම පොඩ්ඩෙ. ඉස්සෙල්ලා ආවේනම් සුද්දයි. දැනටනම් අපි දෙන්න විතරයි ඒත් රූ වෙද්දි තව පහ හයක්ම එනවා හැමදාම. මැඩම් කතා කරේ මැඩම්ම මොකක් හරි වුවමනාවක්ද?"

"මට පියා එකක් ගේනවා"

"මො.. මොකක්.. පියා... ඒත් මැඩම් එව්වා ගේන්න ටවුමට යන්න වෙනවනේ"

"ඉතින් මට පාන්ද.. ? ගිහින් ගේනවා. දැන් තමුසෙලාගේ මහා ලොකු බොස් කියලා තියෙන්නෙ මං ඉල්ලන හැමදේම දෙන්න කියලනේ ඉතින් ගිහින් ගේනවා මට පියා එකක්"

"හරි එහෙනම් පැයක් දෙන්න මැඩම් ගෙනත් දෙන්නම්"

"හ්ම්ම්ම්..."

කිසිම පුද්ගලයෙකුට මේ ආකාරයට කතා කොට නොමැති නෙතුයි හට තමා කලේ වැරද්දක් යැයි හැගූ නමුත් ඔවුන් ඇයව පැහැර ගෙන ඇගේ නිදහස නැති කිරීමේ කේන්ද්‍රීය ඊට වඩා බලවත් විය. එය සිහිපත් කරගනිමින් ඇය ඇගේ දූක තුනී කර ගනී

"මොකද යකෝ අහස පොළොව ගැටලන්න වගේ මොනාද කල්පනා කරන්නේ..? මොනාද අරකි කිව්වෙ"

"පියා එකක් ගේන්නලු සුද්දයිගේ"

"මොකක්... දැන් ඒකි කියන්නේ අපිට ඒකිගේ වැඩකාරයෝ වෙන්න කියලද..? හිටපන්නෝ මං ඒකිට හොදට අමතලා එන්න. යකෝ මේක මහා වාතයක් වුනානේ"

"කේන්ති ගන්න එපා සුද්දයිගේ අපි බොසාට කියමු ගේන්න කියලා. හැබැයි බොසා මොනා කියයිද දන්න නෑ. බොසා මෙහෙට එනවා කිව්ව නිසා අවුලක් නැති වෙයි"

"හරි හරි එහෙනම් කියපන්නෝ බලන්න මන්නම් හිතන්න නෑ බොසා ගේයි කියලා. හැබැයි ඉල්ලන හැමදේම ගෙනත් දෙන්න කිව්ව නිසා ගේන්නත් ඉඩ තියෙනවා. අපිත් මේ කවදා කාපු පරිප්පුවක්ද මේ.. මිනිස්සු පැහැර ගත්තත් හරි මෙහෙම පරිප්පු කාලා නෑ කවදාවත්.. මුලින් හිතුවේ මේකි හරි අහිංසක කෙල්ලෙක් කියලා ඒත් දැන්නම් දන්නවා මල යක්ෂනියක් කියලා"

සුද්දා පැවසූ දෙයට පොඩ්ටේ හට සිනහා ගියේ නොසිතූ ලෙසය. එනමුත් ඔහු සිනහව පාලනය කරනු ලැබුවේ ඔහුට ඇති වී තිබෙන කේන්තිය තමා පිට යවාවියැයි ඇති වූ බියෙනි. සිනහව පාලනය

කර ගත් පොඩ්ඩෙගේ අතගියේ පුටුව මත ඇති දුරකතනය
වෙතටයි.

"රනුත් බොස් මේ..."

"ඔව් කියපන්.. කෙල්ල මොකක් හරි අවුලක්වත් කරාද...?"

"තාමනම් නෑ.. බොස් කොහෙද ඉන්නෙ..?"

"මම එන ගමන් ඉන්නෙ.. මොකුත් ජරයශ්‍යයක් නැත්තන් ගත්තෙ
මොකටද..?"

"මැඩම්ට පියා එකක් ඕනිලු සර්... එත් බොස් දන්නවනෙ අපිට
එළියට යන්න බෑ කියලා ඒකයි මේ..."

"හරි හරි මන් එද්දි ගේන්නම්... තව මොනා හරි ඕනි කිව්වද?"

"නෑ බොස් පියා එකක් විතරයි"

"හරි එහෙනම් මන් එන්න ටිකක් වෙලා යයි මට ආපහු යන්න
වෙනවා.."

"මේකිට අදම පීසා කන්න ඕනි වුනානේ දැන් ආපහු පලකො එව්වා ගන්න රෙද්ද..." තමන් හටම එසේ පවසා ගනිමින් නැවතත් වාහනය හරවා ටවුම දෙසට යන්නට විය.

"සාලිය දුවට මොකුත් කරදරයක් වෙන්නෙ නැතුවෙයි නේද.. ?
මට බයයි එයා මෙහෙම ගෙදරින් පිට තනියම ඉඳලා නෑ
කවදාවත්ම. එයා කැවද දන්නෙත් නෑ. ඔයා දන්නවනේ
කෙල්ලගෙ හිතුවක්කාරකම ගැන"

"අම්මෝ මොකෝ මන් නොදන්නෙ අම්මගෙම දුවනෙ. ඉතින්
අම්මා වගේම තමා. බය වෙන්න එපා දහම්සා අපෙ කෙල්ලට
කිසිම කරදරයක් වෙන්නෙ නෑ" මහා හඬින් සිනාසෙමින් සාලිය
දහම්සා හට පවසා සිටී.

"ඔයාටනම් හිනා ඒත් මට බයයි එයාට කරදරයක් වෙයි කියලා.."

"අයියෝ දහම්සා මන් එක පාරකුත් කිව්වනෙ දුවට කරදරයක්
වෙන්නෙ නෑ කියලා. දැන් අපි බය වෙන්න ඕනි කෙල්ල ගැන
නෙමේ ඒ පැහැර ගත්ත වුන් ගැන පව් අනේ මෙලහකටත්
කෙල්ල ඒ කොල්ලොන්ට ජීවිතේම එපා කරවලා ඇති කියවලම
මොකද ඉතින් අපෙ කෙල්ලගෙ කටට බරේරක් නෑනේ"

"ඒකනම් ඇත්ත.. ඒත් මට බයයි මොන වුනත් දෝණි ගැහැණු
ළමයෙක්නෙ"

"හරි හරි දැන් ඕවා ගැන හිතන්නෙ නැතුව ටිකක් සතුටු වෙන්න.
ඔන්න මන් ඔයාට සජරවයිස් එක්කුත් ලැස්ති කලා. හොඳද
බලන්නකෝ.."

"ඒ මොකක්ද සාලිය ඒ..?"

"ඔහොම ඇස් දෙක ජිල්බෝල සයිස් කරන් මන් දිහා බලන්
ඉන්න එපා අනේ.. ඔයාම බලන්නකෝ ඔය එන්නේ.."

සාලිය පවසනවාත් සමගම සුවිසල් මන්දිරය ඉදිරිපස නවීන
පන්නයේ වාහනයක් නැවතුනි. ඉන් බැස ආවේ මනෝජී
රත්නායක හා ඔහුගේ බිරිද තුවංගි ගජනායකයි

"අනේ තුවංගි.. ඔයාලා එනවා කියලා කිව්වෙවත් නෑනේ.."

වාහනයෙන් බැස ආ තම කුඩා කල පටන්ම හොඳම මිතුරිය වූ
තුවංගි දැකීමෙන් දහම්සාගේ සිතේ තිබූ දුක ක්ෂණයෙන් අතුරුදන්
වී සිතට ගෙන ආවේ විශාල සතුටකි.

"තුවංගි දන්නෙත් නෑ අද මෙහෙ එනවා කියලා ඔය කියන්නෙ
නැතුව එක්ක ඇවිත් තියෙන්නෙ. අනික අපි දන්නවනෙ දෙන්නා
අතර කිසිම රහසක් තියා ගන්නෙ නෑ කියලා ඉතින් දෙන්නටම
නොකියා ඉන්න අපි දෙන්නා තීරනය කලා. අනික මැණික
කිව්වනම් ඒක සජරදයිස් එකක් වෙන්නෙ නෑනේ. නැද්ද
මනෝජී..?"

"ඒකතේ බං ගැනු ඔහොම්මයි" එසේ පවසමින් මනෝජ් හා සාලිය කරවල් වලට අත් දමගෙන මහා හඩින් සිනාසෙනු ලැබුවේ තම බිරින්දෑවරු කරහා ගත්වමිනි.

සාලිය වික්ර මනායක හා මනෝජ් රත්නායක කුඩා කල පටන්ම හොදම මිතුරන් ය. එමෙන්ම දහම්සා සිරිවර්ධන හා නුවංගි ගජනායක යන දෙදෙනාද කුඩා කල පටන් හොදම මිතුරියන් . මොවුන් හතර දෙනා එකට හමු වන්නේ විශ්ව විද්‍යාලයේදී ය. විශ්ව විද්‍යාලයේ සිටි සියලුම ගැහැණු ළමුන්ගේ සිහින කුමාරවරුන් වූ සාලිය හා මනෝජ් ඒ සියල්ලන්ම ගනන් නොගත්තේ ඔවුන් පිළිබඳ සිතක් පහල නොවූ නිසාවෙනි.

ඔවුන් දෙදෙනාගේ සිත පැහැරගනු ලැබුවේ තමන්ව ගනන් නොගන්නා දඩබ්බර නුවංගි හා දහම්සා වෙතයි. සාලියට හා මනෝජ් හට මෙම කෙල්ලන් දෙන්නා යාළු කර ගැනීමට අනේක දුක් විදින්නට සිදු විය. කෙසේ හෝ අවුරුද්දකට පමණ පසු මොවුන් දෙදෙනා හටනුවංගිව හා දහම්සාව යාළු කර ගැනීමට හැකි වූ අතර ඉන් පසු ඉදිරියට ගලාගියේ ඔවුන්ගේ ආදර කතාවයි.

එනමුත් මේ සතුව දෙස බලා සිටීමට නොහැකි වූ එක් අයෙක් සිටි ඒ සංගීත් ය. සංගීත් යනු සාලියට හා මනෝජ් හට විශ්ව විද්‍යාලයේදී හමු වූ මිතුරෙකි. සංගීත් දුප්පත් ගමක හැදී වැඩුනු කෙනෙකි. සංගීත්ද දහම්සා හට ආදරය කිරීම හේතුවෙන් මේ මිතුරන් තිදෙනා රණ්ඩුවක් ඇති වී මිතුදම වෛරයකට පෙරලිනි. ඒ වෛරය හේතුවෙන් සංගීත් සාලියගේ හා දහම්සාගේ ආදරයට විවිධ කරදර ගෙන එන්නට විය.

එනමුත් ඒ සියල්ල ගහට කැපු ඉනි මෙන් සිදුවෙද්දී සංගීත් සාලියගේ හා දහම්සාගේ ආදර සම්බන්ධතාවය පිළිබඳ ඔවුන්ගේ නිවැසියන්ට පවා පැවසුවේ එයින් හෝ ඔවුන්ගේ ආදරය නවතීවි යන බලාපොරොත්තුවෙනි. එනමුත්ත් සිදු වූයේ සංගීත්ට අවශ්‍යඒ දෙයනම් නොවේ.

ඒ සාලියගේ හා දහම්සාගේ පවුල් පසුබිම් ගැලපීම හේතුවෙන් ඔවුන් දෙදෙනා හට පවුල් දෙකේ ආශීර්වාදය ලැබීමයි. තවද සංගීත් කල වෙනත් දෑ හේතුවෙන් විශ්ව විද්‍යාලයට අපකීර්තියක් ගෙන ආවා යැයි පවසමින් විශ්ව විද්‍යා ලයෙන් ඉවත් කොට දමන්නට විය.

ඒ හේතුවෙන් සංගීත් තුළ වූ වෛරය දෙගුණ තෙගුණ විය. ඔහු ඔහුගේ පලිය ගැනීමට කාලය පැමිණෙන තෙක් කල් ගත කරන්නට විය.

"සුද්දයියේ අන්න රනුත් බොසා එනවා"

"උඹලා දෙන්නා විතරද තාම...?"

"ඔව් බොස්.. තව ටිකකින් අනික් සෙට් එක එයි.."

"හ්ම්ම්... ඒක නෙමේ කෝ කෙල්ල ? කිසිම සද්දයක් නෑන පුදුමයි ඒක වෙන්ත බැරි දෙයක්.. "

"දැන්නම් නින්ද ගිහින් හිටියා බොස් . ඔව්වර වෙලා කෑ ගහහා තමා හිටියේ"

"ආ... ඒක තමා මේ සාන්ටාර් වැහිලා මන් බැලුවා මේකි පැනලවත් ගිහින්ද කියලා.. ඒකිගෙ කටත් එක්ක පුදුමයි උඹලා මෙහෙම යහතින් ඉතුරුවෙලා ඉන්නවා. හරි හරි ඒක පැත්තකට දාන්නකො අන්න මගෙ කාර් එකේ ඇති මැඩමගෙ ඇදුම් තියෙන මල්ලක් ඒක ගේනවා උඩට මං මේ පියා එක දීලා එන්නම්.. ඒ එක්කම අර ගෙනල්ල ඉන්න බල්ලවත් කුඩු කරලා හෙට උදේට දෙනවා එයාට."

"හරි බොස් අපි හෙට දෙන්නම් බොස් එහෙනම් උඩට යන්න මන් බෑග් එක අරන් එන්නම්"

රනුත් රත්නායක මනෝජී රත්නායකගේ හා නුවංගි ගජනායගගේ එකම පුතුව. ඔහු කඩවසම් මෙන්ම ආඩම්බරකාරයෙකි.

රනුත් නෙතුගි හට ගෙනා බල්ලා පොඩ්ඩෙ හට ලබා දී නෙතුගි හට ගෙනා පියා එකද රැගෙන ඇය සිටි කාමරයට පියනැංගේය. කාමරයේ දොර විවෘත කල රනුත් ගැස්සී ගියේ හුරතල් හා පැටියෙකු සේ නිදා සිටිනා නෙතුගි දැකීමෙනි. ඇය කටකාර වුවත් ඉතාමත් සුන්දර යුවතියකි.

ඇය නැගිටවීමට ලෝහ සිතීම හේතුවෙන් නැවත හැරී යාමට සැරසුනු නමුත් නොහිතු මොහොතක අසල තිබූ මේසයෙහි තම කකුල වැදීමෙන් මේසය මත තිබූ මල් වාසය බිමට වැටුනි. එයින් නෙතුගි ගැස්සී ඇහැරුණි.

"තමුසෙ කවද.. ? මොකද මේ එක එක සැරේට එක එකා එන්නේ..?"

"මම...."

"රනුත් බොස් මොකුත් ප්රශ්නයක්දී."

උඩින් ඇසුනු ගබ්දය හේතුවෙන් කලබලයට පත් සුද්දේ හා පොඩ්පොඩ් දිව ගියේ නෙතෙහි සිටි කාමරයටයි. රනුත් තමා ගැන නෙතෙහි හට පැවසීමට පෙර කාමරයට පැමිණි දෙදෙනාම එකවර විමසන්නට විය.

"ආ... නෑ මම හොඳින්.. මගෙ කකුල වැදුනා ඒකයි. බෑග් එක ගෙනාවද?"

"ඔව් බොස් මෙන්න බෑග් එක"

"ආ.. තමුන්ද මෙතන බොස්"

"ඔව් මම තමයි. මෙන්න පියා එක ඒ වගේම මේ බෑගෙ එකෙ ඔයාට ඕනි හැම ඇඳුමක්ම තියෙනවා දැන්වත් ගිහින් වොශ් එකක් දා ගන්නවා ඉන්න බෑ ගදයි"

"අනේ මේ... තමුසෙනෙ උරුලුවෙක් වගේ ඉන්නෙ. මටනම් මේක කන්නත් බයයි තමුන් මෙව්වට වහ දාලද දන්නෙ නෑ"

"අනේ මට එව්වර අමාරුවක් නෑ කෑම වලට වහ දාලා දෙන්න. තමුන් කනවනම් කනවා නැත්තන් නිකන් ඉන්නවා මට තමුන් කෑවත් එකයි නැත්ත එකයි. පව් කියලා ගෙනත් දුන්නම මුත්ගෙ රැස් බලන්නත් ඕනි"

"අනේ ඇයි මාව මෙහෙම පැහැරගත්තෙ"

නෙතුගි මවා ගත් තරහා ඉබේම අතුරුදහන් වී ඉබේටම ඇඩුනේ සිත තුළ තිබූ දුක නිසාවෙනි. ඇයගේ හැඩිම රනුත්ගේ සිතට විශාල දුකක් ගෙනදුන්නත් මේ සියල්ල පැවසීමට තව කල් යන බව දන්න නිසාවෙන් ඔහු ඔහුගේ සිත තද කර ගනු ලැබුවේ ඔහුගේ අරමුන තදින් මතක තියා ගනිමිනි.

"ඔයාට එව්වා දැන ගන්න තව කල් තියෙනවා එතකන් ඉවසන්න.. මොකද එව්වා කියන්න ඕනි මම නෙමෙ ඒ අදාල කෙනාම ඔයාට වෙලාව ආපුවම කියයි"

"මට සමාවෙන්න මැණික මට මේ මොකුත් කියන්න බෑ එහෙම වුනින් ඔයා වැරදි තීරනයක් අරන් මොනා කර ගනීද දන්නෙ නෑ ඒ දේ වෙනකන් මට බලන් ඉන්න බෑ" තමන් හටම පවසා ගනිමින් රනුත් එම නිවසින් පිටව යන්නට විය.

"කෝ නුවංගි පුතා.. ලංකාවට ආවත් හරි දැක්කෙම නෑ... කෝල් කරාට කටහඬ විතරනෙ ඇහුවෙ. අපෙ දුවත් එයාව පොඩි කාලෙ දැක්ක පාර අය හම්බවෙලාම නෑනේ"

"පුතා තව ටික්කින් එයි දහම්සා එතකොට ඔයාම බලා ගන්නකෝ ඇති තරම්. කොල්ලා ලංකාවට ඇවිල්ලත් දවස් දෙකයිනෙ දහම්සා. දෝණි මොනා වුනත් අපෙ කොල්ලනම් දෝනිව දැකලා නෑ කියන්න බෑ එයාගෙ ෆෝන් එකේම ඇත්තෙ කෙල්ලගෙ ෆොටෝ"

"අබේ මන්දා නුවංගි අපෙ කෙල්ලත් අද මෙතන හිටියනම් අපෙ පවුල් දෙකමටම එකතුවෙලා සතුටින් ඉන්න තිබ්බා." දහම්සාට එකවරම නෙතුගිව මතක් වීම මගින් සිතට දුකක් ඇති විය.

"අනේ දහම්සා... ඕක ගැන හිතන්න එපා දැන්. වුන දේ වුනා අපිට ඒකට මොකුත් කරන්න බෑනේ කෙල්ලෙ. බලන්නකො මනෝජී"

"අනේ ඔව් දහම්සා කෙල්ල හොදින් ඇති"

"ඕකම තමා බන් මන් මෙයාට පැය ගානක් කියන්නෙ කොහෙද මෙයා අහන්නෙ නෑනේ. අපෙ කෙල්ල හොදින් ඇති මැණික අපෙ කෙල්ලගෙන් කරදරයක් වුනොත් මිසක් අපෙ කෙල්ලට කිසිම කරදරයක් කරන්න බෑ වුන්ට"

"ඒකනම් ඇත්ත බන් උඹගෙ කෙල්ල කෙල්ලෙක් නෙමේ බන් කොලු භාගයක්. ඇත්තටම කිව්වොත් කෙල්ල උඹ විතරක් නෙමේ නේ බන් අපේ කෙල්ල කියලා කිව්වොත් තමා හරි"

"ඒකනේ බන් මන් ආඩම්බරෙන් ඉන්නෙ එක ළමයෙක් ඉන්නවා වුනත් මට ළමයි දෙන්නෙක් ඉන්නවා කියලා"

"ඒකනම් ඇත්ත බන්... අන්න අපෙ පුතන්ඩියා එනවා..."

"අම්මෝ මනෝජ් කොල්ලගෙ ලොකු. ඉස්සර හිටපු පොඩි එකාමද කියලා හිතෙනවා ෆෝන් එකෙන් කතාකරත් පොඩි ලංකාවෙන් යන්න කලින් දැක්කට පස්සෙ අදනෙ කොල්ලව දැක්කෙ"

"කොහොමද අන්කල්"

"හොඳයි පුතා... එන්නකි ටිකක් කතා කරමුකො... මනෝජ් වරෙන්කො ටිකක් ගාර්ඩින් එකට යන්න"

"මොකක්ද අන්කල්.. ?" මනෝජ්, රනුත්, සාලිය තිදෙනාම එළිමහනෙ ඇති පුටු තුනක වාඩි වූ පසු රනුත් සාලියගෙන් විමසුවේය.

"ඔය දෙන්නා ගැන කතා කරන්න ඕනි වුනේ ඒත් මෙනත දෝණි නෑනේ ඒ නිසා ඒක දැන් කියලා වැඩක් නෑ කියලා හිතෙනවා පුතා"

"හරි අන්කල් එහෙනම් නෙතුගි ඉන්න දවසකම කියන්නකො එහෙනම්"

"හරි පුතා... දැන් කියන්නකෝ පුතාගෙ වැඩේ කොහොමද අවුලක් නෑ නේද?"

"හොඳටම හොඳයි අන්කල් අපි හිතපු විදොහටම වෙනවා කියලා මට හිතෙනවා. තව මාසෙකින් විතර අපි යමුකො මන් හිතනවා ඒ වෙද්දි මේ ජරයග්න ඉවර වෙලා තියෙයි කියලා"

"මාත් එහෙම හිතනවා පුතා"

"දැන් උඹ දහම්සට අර විදිහට කියලා උඹ මෙහෙම ඉන්න එපා බන් ඒක අපිට බලන් ඉන්න බෑ"

"මොනා කිව්වත් බන් මාත් තාත්තෙක්නේ මගෙ කෙල්ල නැතුව ගෙදරම පාලයි"

"මැඩම් එන්නද ඇතුලට"

"එන්න.."

"පසු දින උදෑසන නෙතුගිගේ කාමරයට පැමිණි පොඩ්ඩේ
නෙතුගිට කතා පැහැරගෙන පැමිණියත් ගැහැණු ළමයෙකුගේ
කාමරයකට කතා නොකට යාම නුසුදුසු බැවිණි"

"ඇයි මොකක්ද කියන්න තියෙන්නෙ"

"මේකයි මැඩම් බොස් කිව්වා මැඩම් එක තැන හිර වෙන්න
කැමති නැති කෙනෙක් කියලා ඒ නිසා කාමරේම තියන්න එපා
කිව්වා. ඉතින් මැඩම් කැමතිනම් එළියට යමු"

"අනේ ඔය ඇත්තමද කියන්නෙ..?"

පොඩ්ඩේ පැවසූ දෙයට නෙතුගි හට මහත් සතුටක් ඇති විය. ඒ
නිසාවෙන් උඩ පනිමින් සතුටින් කෑ ගසන්නට විය. ඇගේ කෑ
ගැසීමට කාමරයට දිව ආ සුද්දේ දැක්කේ කුඩා ළමයකු සේ
සතුටින් උඩ පනින නෙතුගිවයි. ඇගේ දගකාරකම්වලට
දෙදෙනාටම සිනහ පහළ විය. සතුටින් සිටි නෙතුගි පහලට දිව
ගියේය. පහලට දිව ගිය නෙතුගි දැකපු දෙයින් එකතැන නතර
විය.

"අනේ මන් ආසම වර්ගයේ බලු පැටියෙක්"

"ඔව් මැඩම් ඊයෙ තමා රනුත් බොස් ගෙනාවෙ මැඩම් කැමති කියලා" ඒ සුද්දේය.

"ආ... ඒ හෝතඹුවා මන් කැමති එව්වත් දන්නවද.. ඇත්තටම කව්ද දන්නෙ නෑ.. මොකා වුනත් මට මොකෝ මේ බලු පැටියා නිසා සතුටින් ඉන්න පුලුවන් දැන්..අනේ.. මේ ගෙදර මන් හිතුව තරම් පාලු නෑනේ හරිම ලස්සනයි. අම්මයි තාත්තිත් හිටියනම්.." නෙතුගි ගෙදර අවට යමින් තමාටම පවසා ගනිමින් අවට සිරි තරඹන්නට විය.

නෙතුගිව ගෙනැවිත් මාසයක් පමණ ගත විය. නෙතුගි සමග සිටි පිරිසට ඇගේ කටකාරකම මුලදි ඉවසීමට නොහැකි වුවත් ඔවුන් පසුව එයට හුරු විය. නෙතුගි කෙතරම් ඔවුන් සමග මිත්රව වුවත් ඇයට අවශ්‍යව වූයේ කෙසේ හෝ මෙයින් පැන යාමට මගක් ය. රනුත් සැරින් සැරේ එහි පැමිනියත් නැවත පිටව යයි. ඔහු නිතර නොපැමිනෙන්නේ නෙතුගි සිටිනා ස්ථානය කවුරුත් හෝ දැන ගනීවි යැයි සැකයෙනි. රනුත් නිතර නොපැමිනෙන නිසාවෙන් නිවසට අවශ්‍ය සහ භාණ්ඩ ගෙන ඒම සඳහා වාහනයක් ලබා දී තිබුනි.

"පොඩ්ඩෙ මම ටවුමට යනවා ගෙදර මොකුත් නෑ. අර කෙල්ලට මොනා හරි ඕනිනෙ දවල්ට"

"එතකොට අයියෙ කෙල්ල...?"

"උඹ හිටපන් අර බලු නගුටා ඉන්න නිසා කෙල්ල කිසි ජර ශ්‍රේණියක් නොකර ඉදී. මම වොෂ් එකක් දාගෙන ඉක්මණට ගිහින් එන්නම්.

අද රනුත් බොසුත් එනවා කිව්වා කට්ටියක් එක්ක කෙල්ලව බලන්න"

පොඩ්ඩෙගෙ හා සුද්දෙගෙ සංවාදය අහමිබෙන් නෙතුගිට ඇසුනි. ඇය බියට පත්වුයේ තමන් බැලීමට පිරිසක් කැඳවාගෙන එන බව ඇසූ විටයි. දිටිට මෙයින් පිටව යාමට සිතූනි ඒ හේතුවෙන් නෙතුගි කාටත් හොරෙන් සුද්දෙ යාමට සැරසුනු වාහනයේ ඩිකියට ගොස් ඩිකිය වහ ගත්තාය.

ඇය දුකින් වුළුඅත් බලු පැටියාව එහි දමා යන්නට සිදු විය. වොෂ් එකක් දා පැමිනි සුද්දෙ වාහනය පදවන් ටවුමට ගොස් විශාල වෙළඳසැලක් අසලින් නවත්තන්නට විය. සුලු මොහොතක් වාහනය තුල සිටි නෙතුගි වාහනයෙන් බැස වේගයෙන් දිව යන්නට විය.

"හෙලෝ අම්මා..."

"පුතේ ඔයා එකපාරටම ගමෙන් ආවේ අපි එක්ක තරහා වෙලාද දරුවො.."

"අතේ නෑ අම්මා.. මන් කොළඹ ආවේ පොඩ් වැඩ වගේකට මට මේ පැත්ත නුහුරු පැත්තක් නෙමේනේ අම්මා මං මගෙ මගෙ වැඩ ඉවර වුන ගමන්ම අම්මව බලන්න එන්නම්කො එතකන් පරිස්සමින් ඉන්න.."

සංගීත් හා ඔහුගේ මව අතර වූ සංවාදය අතරතුර දිව ආ නෙතුගි සංගීත්ගේ ඇගෙහි හැප්පෙන්නට විය.

"අනේ සොරි අන්කල් මම දැක්කෙ නෑ"

"මේ නෙතුගි වික්රමනායක නේද ? සාලිය වික්රමනායකගෙයි දහම්සා සිරිවර්ධනගෙයි දුව නේද?"

"ඔව් අන්කල්... අන්කල් මාවයි මගෙ දෙමාපියෝන්වයි දන්නවද?"

"මම තමුන් ගැනනම් වැඩිය දන්නෙ නෑ හැබැයි තමුන්ගෙ අම්මයි තාත්තයි ගැනනම් හොඳටම දන්නවා. මම අවුරුදු ගානක් හෙව්වෙ.. ඒත් ටික කාලෙකට කලින් තමුන් අතුරුදහන් වුනා පස්සෙ මට තමුන් කොහෙද ඉන්නෙ කියලා හොයා ගන්න බැරි වුනා. මෙහෙ එනවා යන්න..."

"මො... මොකක්..?" නෙතුගිගේ බය තව තවත් වැඩි විය.

"අනේ මේ මොකක්ද මේ වුනේ මට කබලෙන් ලිපිට වැටුනා වගේනේ වුනේ මට හරි බයයි. කලින් හිටපු තැනම හිටියනම් හොඳයි මෙහෙම ගොන් වැඩක් නොකර. මේ මනුස්සයා කවිද.. ? අනික මේ කාමරෙන් කළුවරයිනේ..." බිය වැඩිකමටම නෙතුගි තමාටම විවිධ විවිධ දෑ මුමුණමින් කල්පනා කරන්නට විය.

"මොකක්ද තමුසෙලා කියන්නේ.... යකෝ මං තොපිට හැම වෙලාවෙම කිව්වා කෙල්ල දගයි ඒ නිසා ඇහූ ගහගෙන හිටපන් කියලා. තොපි මාව කෑවා. දැන් කොහෙන්ද ඕයි කෙල්ලව හොයා ගන්නෙ මගෙ කෙල්ලට මොනා හරි වුනොත් තොපි දෙන්නව මං හම ගහනවා බලාගනිත්"

"පුතා ටිකක් කලබල නොවී බලමුකො මේකට මොකද කරන්නෙ කියලා. ඔයා අත්කල් ගාවට යන්නකො"

රනුත් තම ගෝලයන්ට ජරයහාර එල්ල කරන අතර මනෝජ්‍ය පැමිණ එය වළක්වා සාලිය අසලට රනුත්ව යවයි සාලිය බලාගත් අත බලා සිටින අතර රනුත් ගොස් සාලිය අසලින් බිම වාඩි විය.

"අත්කල් මට සමාවෙන්න මං නිසයි නෙතුගිට මෙහෙම වුනේ මට මුත්ව විශ්වාස නොකර ඉන්න තිබුනා . මං කොහොම හරි මගෙ කෙල්ලව හොයා ගන්නවා අත්කල්"

"නෑ පුතා... පුතා විතරක් නෙමේනේ අපි ඔක්කොම මෙතන වැරදි අපිට මේ ගැන මුලින්ම දුටට කියන්න තිබ්බා මේ දවස වෙනකන් ඉන්නෙ නැතුව එහෙමනම් මේ වගේ දෙයක් වෙන්නෙ නෑ "

"ස... සර්..."

බැන ගැනීම , කතා බස් මේ සියල්ල අතරතුර දිවගෙන ආ ගාමිණි හති දමමින් හුස්ම ගන්නට විය. ඔහු දෙස සියල්ලම මව්තයෙන් බලා සිටින්නට විය.

" ස... ස... සර් මැඩම්..."

"මොකක්ද මැඩම්.. ? තමුසෙ මැඩම්ව දැක්කද ? කතා කරපන් අයිසේ.. තමුසෙ මගෙ කෙල්ලව දැක්කද ? කියනවා මනුස්සයෝ.. දැන් ගොලුවෙක් වගේ ඉන්නෙ නැතුව"

ගාමිණී හති අරිමින් පැවසූ දෙය තුළ නෙතැති සම්බන්ධ වූ හෙයින් කලබලයට පත් රනුත් ගාමිණීව සොලවමින් ඒ පිළිබඳව විමසන්නට විය.

"පුතා... මේ මනුස්සයාට හුස්ම ටිකක් ගන්න ඉඩ දෙන්න"

" අනේ තාත්තා මට මු හුස්ම ගත්තත් එකයි නැතත් එකයි. කියපන් මනුස්සයෝ කියන්න ගියපු එක මගෙ යකා අවුස්ස ගන්නෙ නැතුව"රනුත් එසේ තම පියාට පවසා කෝපයෙන් නැවතත් හැරී බැලා විමසුවේ ගාමිණීගෙනි

"මේකයි බොස් මම ටවුමෙ ඉඳලා එද්දි මැඩම් දුවනවා දැක්කා ඇතින් ඉතින් මන් බයික් එකේ ඒ පස්සෙ යද්දි මම දැක්කා මැඩම් දුවද්දි මනිස්සයෙක්ගෙ ඇගේ හැප්පෙනවා ඒ මනුස්සයා මැඩම්ව බලහත් කාරයෙන් අරන් ගියා"

"මොකක්.... මගෙ කෙල්ලව අරන් ගියා. මොකාද ඒ තමුසෙ දන්නවද උඹ. අනික තමුසෙ මහා ලොකු වණ්ඩියෙක් නේද

තමුසෙට ඒ වෙලාවෙ මැඩමිව ඒ මනුස්සයගෙන් බේරගන්න බැරි වුනාද?"

"සර්.. මට කියලා ඉවර කරන්න දෙන්නකෝ.."

"හරි හරි කියනවා ඉක්මනට මගෙ කේන්තිය තවත් වැඩි කරන්නෙ නැතුව.."

"තනි කෙනෙක්නම් මට තිබ්බා මැඩමිව බේර ගන්න. ඒත් එතන මිනිස්සු 10ක් විතර හිටියා. මං හිතන්නෙ වුන් අරුගේ ගෝලයෝ ඉතින් මම වුන්ගෙ පස්සෙන් ගියා මැඩමිව අරන් ගියපු තැනට යනකන්ම එවුන්ට නොදැනෙන්න. මං උන් ඉස්සරහට ගිහින් අහු වුනොත් මේ පණිවිඩය දෙන්න වෙන්නෙ නැති නිසයි ඉක්මනට ආවේ"

"මේ මනුස්සයා කියන කතාවත් ඇත්තනේ. එහෙම වුනානම් අපිට නෙතිගි දුවව භොයාගන්න බැරි වෙනවනේ. ගාමිණී තමුසෙට ඒ මිනිහව අදුර ගන්න පුලුවන්ද?"

"මට එක පාරටම අදුර ගන්නනම් බෑ සර්.. ඒත් මන් ෆොටෝ එකක් ගහ ගත්තා. මේ... මේ ඉන්නේ ඒ මිනිහා තමා"

"තාත්තේ මොකෝ ගල්වෙලා දෙන්න බලන්න... මේ මොකාද මේ මම මුව දැක්කෙත් අද"

"සාලිය මේ බලපත් අපෙ දෝණිව උස්සලා තියෙන්නෙ මොකාද කියලා.."

"මේ තිරිසනාද මගෙ අහිංසක කෙල්ලව උස්සලා තියෙන්නෙ. මම ඕකව මරනවා මනෝජ් මගෙ කෙල්ලට මොනා හරි වුනොත්"

" මේ මනුස්සය දැක්ක ගමන්ම ඇයි ඔය දෙන්නාට මෙව්වර තරහ ගියේ තාත්තේ... ඔයාලා දෙන්නා මේ මනුස්සය දන්නවද?"

"ඔව් පුතා.. මේ තිරිසනා තමා සංගීත් කියන්නෙ. අපි මෙව්වර කල් කරපු හැමදේම ඉවරයි."

"මො.. මොකක් මේ මනුස්සයද ඒ... මෙව්වර කල් නෙතුගිව ආරක්ශා කරන්න හැදුවත් දැන් එයා ඒ මනුස්සයටම අහු වෙලා"

"ඔව් පුතා අපි පරක්කු වැඩි"

"ඇයි තාත්තේ මට මේව කලින් කිව්වෙ නැත්තෙ එහෙමනම් කොහොම හරි මම නෙතුගිට තේරුම් කරලා දෙනවනේ මෙහෙම නොකර. ගාමිණී යමන් මට අරුත් කෙල්ලව තියන් ඉන්න තැන පෙන්නපන්"

"පුතා අපිත් එනවා.... යන ගමන් පොලිසියටත් කෝල් එකක් දෙන්න. සාලිය යමං උඹලගෙයි අපෙයි දෙගොල්ලොගෙම පණුව බේරගන්න."

"හරි තාත්තෙ යමු අත්කල් නගින්න"

රනුත් ,සාලිය, මනෝජ් මෙන්ම රනුත්ගේ ගෝලයන්ද ගාමිණී පෙන්වන මාර්ගයේ ගොස් නෙතුගි හිර කරන් සිටි තිත් පොළට පැමිනියහ. ඒත් සමගම පොලිස් කණ්ඩායමක්ද ඔවුන්ගේ උදව්වට ආවේ රනුත්ගේ දැනුවත් කිරීමෙනි. කෙසේ හෝ පොලිස් සහය ඇතුළු සංගීත් ඇතුළු ඔහුගේ පිරිස අත්තඩංගුවට ගන්නට විය.

සංගීත් හට ජීවිතාන්තය දක්වා සිර දඩුවම් හිමි වූයේ ඔහු මීට පෙර කුලියට සිදු කළ මිනීමැරුම් පවා පොලිස් පොත්වල සටහන් තිබූ නිසාවෙනි. රනුත් කෙසේ හෝ නෙතුගිව සොයා ගියේ පිස්සෙකු සේය. එක් කාමරයක අත් පා ගැට ගසා පුටුවක බැද සිහි නොමැතිව සිටිනා නෙතුගිව දැකීමෙන් රනුත් හට මහත් වේදනාවක් දැනෙන්නට විය.

ඔහු ඇයව ඔසවා පැමිණ කාරයට දමා ගෙන තම ගෝලයන් පිටත් කොට රනුත් මනෝජ් හා සාලිය සමග නෙතුගිගේ නිවසට ගෙනැවිත් ඇයගේ කාමරයෙන් තබන්නට විය මද වේලාවක් තම දියණිය දෙස බලා සිටි නෙතුගිගේ දෙමාපියන් මෙන්ම රනුත්ගේ දෙමාපියන්ද පිටව ගියත් රනුත් නෙතුගි අසලින් ඉඳගෙන සිටින්නට විය. දෙමාපියන්ද එයට කිසිවක් නොපවසා ඔහුට එහි රැඳී සිටීමට අවසර ලබා දුන්.

"අම්මා....."

"නෙතුගි ඔයා හොදින් නේද..."

පැයකට පමණ පසු සිහිය පැමිණි නෙතුගි හට කිසිවක් තේරුම් ගැනීමට නොහැකිව ගල් ගැසී සිටින්නට විය. මෙතුවක් කාලයක් තමාට නපුරුකම් කල පුද්ගලයාගේ දැසින් කදුළු වැටෙන්නේ තමා වෙනුවෙන් නේද යැයි නෙතුගිට සිතෙයි.

"කියන්නකො ළමයෝ ඔයාට කරදරයක් නෑ නේද?"

එවැනි වචන මෙවැන්නෙකුගෙන් නෙතුගි හට නුහුරුය. එනමුත් ඇය තවමත් ගල් ගැසී නොසිටියේ ය.

"තමුසේ..... මට මොකද වුනේ.. මට මේ කොහෙද ඉන්නෙ මේක හරියට මගෙ කාමරේ වගේමනේ"

"මේක ඔයාගේ කාමරේ තමා මැට්ටි" රනුත් සිනාසෙමින් පැවසුවත් නෙතුගිට එය විශ්වාස කිරීමට අපහසුය

"දෝණි ඔයා හොදින් නේද අපි ගොඩක් බය වුනා අර මිනිහා ඔයාව පැහැර ගත්තා කිව්වම. අපිට වඩා පුතා කලබල වුනා"

"ඒත් තාත්තෙ මෙයා...."

"පුතේ අපි දන්නවා අපිට ඔයාට මෙව්ව කියන්න තිබ්බා ඒත් අපිට වැරදුනා. දෝණි අපි එතනට එන්න කලින් ඔයා ගිහින් කියලා දැන ගත්තට පස්සෙ පුතා හොදටම කලබල වෙලා එයාගේ ගෝලයන්ට පවා ගැහිවා ඔයාව හරියට බලාගත්තෙ නෑ කියලා. ඔයාට මතකද මනෝජ් අන්කල්ගෙ පුතාව ඉස්සර ඔය දෙන්න හැම වෙලේම හිටියේ එකටනේ මන් දන්නවා ඔයාට එයාව අමතක නැතුව ඇති කියලා. මේ තමයි එයා මනෝජ් අන්කල්ගේ පුතා රනුත්. පුතා ලංකාවෙන් ගියත් එයා ඔයා ගැන හැමවෙලේම අවදානෙන් හිටියේ ඒකයි එයා ලංකාවට ආපු ගමන්ම අපි කතා වෙලා අර විදිහට කලේ ඒතපිට වැරදුනා .

අපිට තිබ්බෙ ඔයාට මෙව්වා තේරුම් කරන්න. දන්නවද පුතේ රනුත් පුතා ඔයාට ගොඩක් ආදරය කරනවා. අපි ඉන්නෙ ලගදිම ඔයාලගෙ වෙඩින් එක ගන්න ඔයාලගෙ අකමැත්තක් නෑ කියලා හිතනවා."

නෙතූගි මේ සියල්ල අසා සිටියේ කටත් ඇරගෙනය.

"ඒ රිලව් ඔය කට වහ ගන්නවා මැස්සෙක්වත් යයි"

"අනෙ මේ උරුලුවෝ මන් කිව්වා කියලා හිතා ගන්නවා නරියා"

"අම්මෝ මනෝජ් මුත් දෙන්නා කොහොම ඉදිද දන්නෙ නෑ අම්මලා දෙන්නගෙම ගතිගුණ තියෙනවනේ. අපි මෙතනින් යන එක හොදයි මැත්තන් අපිටත් එක්ක අහ ගන්න වෙනවා" එසේ

පවසමින් සියල්ලන්ම සිනාසෙමින් පහල මහලට යන විට නෙතුගි රනුත් හට ලෝකයේ සිටිනා සියලුම සතුන්ගේ නම් කියා බැන අවසානයේ ඔහුට ස්තූති කරන්නට විය.

"තැන්කස් රනුත් මාව බේරගත්තට"

"මට තැන්කස් වැඩක් නෑ කවද්ද අරක කියන්නෙ...? "

"මොකක්ද..?"

"අනේ රනුත් මං වෙන කෙනෙක්ට ආදරේ කරනවනේ මන් ඒක තාත්තිලාටත් කියන්න ඉන්නෙ නැත්තන් එයාලත් වෙන ඒවා හිතනවනේ. අනේ සොරි මට ඒ නිසා ඔයාට ආදරේ කරන්න බෑ ඔයා වෙන කෙනෙක් හොයා ගන්නවද..?"

"මොකක්.... ඒත් කොහොමද මන් ඔයා ගැන හැමදාම හෙව්වත් මට එහෙම දෙයක් දැන ගන්න හම්බුනේ නෑනේ.."

"ඒක මන් ස්කූල් යන කාලෙ ඉදලා තිබ්බ එකක් ඒකයි ඔයාට දැන ගන්න බැරි වෙන්න ඇත්තෙ.."

"එහෙමද හරි එහෙනම් මන් අය ඔයාට කරදර කරන්නෙ නෑ මට පුළුවන් වෙයි ගෙදර අයට තේරුම් කරලා දෙන්න. මං ඔයාට සුබ පතනවා. ආදරේ කියන එක බලෙන් ලබා ගන්න බෑනේ"

"අනේ බුරුවෝ මං විහිලුවක් කලේ මාත් ආදරෙයි ඔයාට ඉස්සර ඉදන්ම ඒත් මත් මොකුත් කිව්වෙ නැත්තෙ මට ඔයා ගැන හොයන්න ඕනි වුනා ඒත් මට හොයා ගන්න බැරි වුනා ඒත් මේ වුන ටික හොදටම ඇති ඔයාට ආදරය කරන්න"

රනුත්ගේ මුහුන ඇඹුල් වී ඇති ආකාරය දැක නෙතුගි පසවා සිටියේ මහා හඬින් සිනාසෙමිනි.

"ඇත්තමද... අයනම් මත් ඔයාට කිසිම කරදරයක් වෙන්න දෙන්නෙ නෑ"

"මං ඒක දන්නවා"

පවුල් දෙකේම දෙමාපියන්ගේ ආශීර්වාදය මැද නෙතුගිගේ හා රනුත්ගේ විවාහය සිදු විය අවසානයේ කුඩා කල සිට එකට මිතුරන්ව සිටි හතර දෙනා නෑදෑයන් බවට පත් විය.

-නිමි-

✍ *Tharanyani ekanayake*